

værdig som den, der midt i Solskinnet gennemisnedes af Dødens og Gravens Kulde; som sad til Højbords ved Livets kongelige Taffel og fortæredes af Sult; som daglig saae alle sine Længsler og Drømme blive levendegjort omkring ham og dog maatte fly! Men netop denne Skæbne havde været hans!

Hjemmet, Arnen, Freden; det var, hvad han havde tilbage. Tre Skæpper og et Fjerdingkar Jord var der bleven levnet ham af den Verden, han i sin Ungdoms lykkelige Overmod havde villet erobre. I Ingers Kærlighed, i Børnenes Livsglæde, i Hjemmets Hygge og Fred var der givet ham Erstatning for, hvad der manglede.

Paa en vis Maade var han heller ikke bleven forurettet. Derfor maatte Inger ingenting vide om hans Savn, hvori hun var saa ganske uskyldig, og som hun ikke engang vilde kunne forstaa. Og var det underligt? Han forstod jo ikke selv sin uovervindelige Afmagt. At han havde faaet sit lille Hjem kært, at Inger nødig vilde bort fra sin Barndomsegn, at han ogsaa selv med Aarene var bleven noget af et Vanemenneske — det forklarede altsammen ikke den trolddomsagtige Magt, hvormed denne lille Jordplet trods hans ofte knugende Ensomhedsfølelse holdt ham fangen. Frygten for, at han ikke andetsteds skulde kunne forsørge Familjen, var det heller ikke, der holdt ham tilbage. Foruden Indbydelsen fra Ingers Onkel, som aldrig havde fristet ham, havde han afslaaet forskellige andre, ganske lokkende Tilbud, og han havde desuden faaet en Velynder i selve Amtmanden, som havde været meget optaget af hans Aaregule-ring og flere Gange uopfordret havde lovet at anbefale ham baade til Indenrigsministeren og til Vandbygningsdirektøren, der begge var Mandens personlige Venner.

Allermindst var det hans Helbred, der ængstede ham. Naar han overhovedet tog Hensyn til sin Sundhed, var det mest for Ingers og Børnenes Skyld. Den Dødsfrygt, der i hans Ungdom havde blæst ham Marven ud af Knoklerne, saasnart han fejlede noget, havde han forlængst overvundet. Det var snarere med en Følelse af Misundelse, han nu ved Begravelser saae Kisten forsvinde i Jordens Mørke, og der var Tider, da ingen Lyd syntes